

BÍLÝ LIST

Hledat v lese list není snadný úkol. Listů tu roste habaděj, bílý však není ani jeden. Všechno pod korunami stromů tone v zelené. Občas z té zelené záplavy mrkne červená jahůdka, žlutý květ pryskyřníku nebo modrá borůvka.

„Ten list by měl být bílý,“ opakoval si dubánek, kterému se už únavou pletly nožky. „Bílý.“

„Co hledáš za býlí?“ odpověděl mu cvakavě hlásek.

Borek se zadíval do mechu. Na jednom měkkém polštářku si hověl černý tesařík Svojsa a mžoural do sluníčka.

„Nemyslel jsem býlí, ale bílý,“ vysvětloval dubový panáček, a pak se zarazil. Slova zněla úplně stejně.

Brouk to naštěstí pochopil: „Aha. Sháníš něco bílého, že jo?“

„Přesně,“ přitakal Borek. „Jenže v lese nic bílého není.“

„Špatně koukáš. Bílou barvu má ledacos.“

„Třeba co?“

„Třeba houby,“ triumfoval Svojsa.

„Jenže já nehledám houbu. To, co hledám, není oblé, ale hranaté,“ vysvětloval dubánek.

„Co třeba ostrý kámen?“ optal se tesařík. „Ty také bývají bílé.“

„Ani kámen to není,“ povzdychl si Borek. „Prý je to tenké jako list.“

„Takže kůra!“ hledal neúnavně řešení brouk.

„Březová kůra! Z té se dá vyrobiť spousta užitečných věcí.

Dokonce se na ni dá napsat vzkaz.“

„Opravdu?“

„To si piš! Skoro jako na papír. Ale papír v lese neroste.“

„A ten papír, jak říkáš, není náhodou také bílý?“ zeptal se dubánek rozechvěle.

„Jako sníh,“ přisvědčil Svojsa.

BARVY PŘÍRODY

Hnědí dubánci se v lese snadno ztratí. Splynou s kůrou nebo větvičkami. Když se vmáčknou pod pařez nebo do stromové dutiny, málokdo si jich všimne. Zato oni se pozorně dívají a barvy přímo milují. V lese jich je habaděj, na celou malířskou paletu. Na květech a plodech, ptačím peří, na listech i na kamíncích. Kdo nevěří, ať si prohlédne, jak duběnka vše podle barev roztřídila.

POJMENUJ, CO LIDKA PODLE BAREV ROZTRĚDILA.

